

La Margot i el cérvol de les campanes

Hi havia una vegada, entre les muntanyes de França, un poblet anomenat Bellefontaine. Les cases eren de pedra, les teulades de pissarra i, al centre de la plaça, s'alçava un campanar que es veia des de tota la vall.

Els habitants tenien un costum molt antic. La primera nit de neu deixaven un tros de pa a l'ampit de les finestres.

Deien que, quan tothom dormia, un cérvol blanc travessava el poble. De les seves grans banyes penjaven tres campanetes d'or.

La primera protegia el pa dels forns. La segona mantenia encesos els focs de les llars. La tercera recordava als veïns que cap hivern no és tan fred quan les persones s'ajuden.

Durant molts anys, ningú no va oblidar la tradició. Però un estiu les collites van ser escasses. En arribar la tardor, els sacs de farina estaven mig buits i les famílies van començar a guardar tot el que tenien.

—Aquest any no podem regalar ni una engruna —deien.

La Margot vivia amb els seus pares damunt del forn del poble. Tenia vuit anys, els cabells castanys i una capa vermella que havia cosit la seva àvia.

El vespre de la primera nevada, la mare va treure del forn una coca petita.

—És l'última que podem coure fins que arribi més farina. La guardarem per demà.

—No deixarem res a la finestra? —va preguntar la Margot.

—Aquest any no, filla.

Aquella nit, cap casa no va oferir pa. Les finestres es van tancar i la neu va cobrir els carrers.

A mitjanit, la Margot va sentir un so molt fluix.

«Ding…»

Va mirar per la finestra. Al mig de la plaça hi havia un cérvol completament blanc. Duia tres campanetes a les banyes, però només una havia deixat escapar aquell so dèbil.

El cérvol va mirar la nena i va avançar cap al bosc.

La Margot es va posar la capa, va agafar una llanterna i va embolicar l'última coca amb un mocador.

El cérvol l'esperava al costat de la font glaçada.

—Sabia que vindries —va dir.

—Pots parlar!

—Només durant la primera nit de neu. Les campanetes han deixat de sonar i el fred serà cada vegada més intens. Hem d'arribar al castell de l'Hivern abans que la lluna desaparegui.

La Margot va pujar al seu llom i tots dos van entrar al bosc.

Al cap d'una estona van veure una velleta tremolant sota un roure.

—Fa dos dies que camino —va explicar—. Ningú no m'ha volgut acollir.

La Margot va recordar que duia l'últim aliment del forn. Tot i així, va partir la coca en tres trossos i en va donar un a la dona i un al cérvol.

La primera campaneta va començar a sonar.

«Ding, ding, ding!»

—El que es comparteix alimenta més que el que es guarda —va dir la velleta.

Durant un instant, unes ales transparents van brillar sota el seu mantell. Després va desaparèixer entre la neu.

La Margot i el cérvol van arribar al pont dels Miralls. Sota les pedres només hi havia una boira profunda.

Una veu va preguntar:

—Només pot passar qui digui la veritat. No tens por?

La Margot volia semblar valenta, però les cames li tremolaven.

—Sí que en tinc. Tinc por de caure, de perdre'm i de no poder ajudar el meu poble. Però continuaré igualment.

La segona campaneta es va despertar i la boira va obrir un camí segur.

—La valentia no és caminar sense por —va dir el cérvol—, sinó no deixar que la por decideixi per tu.

Més endavant van sentir un gruny. Un gran llop gris tenia una pota atrapada en un parany de ferro.

La Margot podia fugir, però va veure la ferida de l'animal.

—No et faré mal si tu tampoc me'n fas.

Va cobrir el cap del llop amb la seva capa i va obrir el parany amb una branca. El llop es va alliberar, li va llepar la mà i va desaparèixer entre els arbres.

La tercera campaneta va sonar amb tanta força que la neu de les branques va caure com una pluja d'estrelles.

Finalment van arribar al castell de l'Hivern. A la sala principal els esperava un rei amb una corona de gebre i una barba blanca.

—Per què heu despertat les campanetes? —va preguntar.

—El nostre poble s'està glaçant. Necessitem que ens tornis l'escalfor.

El rei va colpejar el terra amb el bastó.

—Jo no he pres res. Els habitants han tancat les portes, han amagat el pa i han deixat de preocupar-se els uns pels altres. L'escalfor que busques no es pot trobar dins d'aquest castell.

—Aleshores, he fet el viatge per no res?

—No. Has portat allò que faltava al teu poble: generositat, valentia i bondat.

El rei va posar un petit carbó blau dins la llanterna.

—Aquesta flama només cremarà si passa d'una mà a una altra. Si algú intenta guardar-la, s'apagarà.

En sortir, el llop gris els esperava i els va mostrar una drecera. Abans de l'alba, la Margot va tornar a Bellefontaine.

La flama gairebé s'havia apagat. La nena va trucar a una porta i va demanar que compartissin llenya amb una família que no en tenia. Quan ho van fer, la flama va créixer.

El ferrer va reparar l'estufa d'una vídua. Una pagesa va repartir patates. El moliner va obrir el magatzem de farina.

La llanterna va tornar-se daurada i els veïns van encendre el forn entre tots.

Les tres campanetes van sonar alhora. El gel dels pous es va fondre i la gran campana del poble va ressonar per tota la vall.

Quan la Margot va buscar el cérvol, ja no hi era. Només quedaven tres marques daurades damunt la neu.

Des d'aquell hivern, els habitants no van tornar a tancar la porta a qui necessitava ajuda. Cada primera nit de neu deixaven un tros de pa a la finestra.

Expliquen que, si algú el deixa de tot cor, pot sentir tres campanetes al bosc. I, de vegades, també pot veure una nena amb una capa vermella caminant al costat d'un cérvol blanc.